

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **N. T. D.,** zastoupeného Narcisem Tomáškem, advokátem se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 10. 2003, č. j. 59 Az 111/2003 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 25. 4. 2002, č. j. OAM-2680/CU-09-P08-2001, bylo zastaveno řízení o azylu dle ust. § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v průběhu správního řízení stěžovatel neoprávněně vstoupil na území sousedního státu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Ve včas podané kasační stížnosti nesouhlasí stěžovatel s tím, že ekonomické důvody jsou těmi jedinými, pro které žádá o azyl. Cítí se dotčen zamítnutím své žádosti jako zjevně nedůvodné dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Namítá, že se krajský soud vůbec nevypořádal s otázkou jeho tvrzených obav před pronásledováním z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání politických názorů. Navrhuje zrušení napadeného

rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně žádá soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 25 písm. h) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.

Jak je patrné ze stručného obsahu kasační stížnosti uvedeného výše, stížní body, které uvádí stěžovatel, dopadají svým vymezením zcela mimo rámec přezkumné činnosti vymezené napadeným rozhodnutím krajského soudu. Stěžovatel brojí proti zamítavému rozhodnutí správního orgánu, kdy, jak výslovně uvádí v kasační stížnosti, mu byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, avšak v jeho případě došlo k zastavení řízení, neboť tento ilegálně opustil území České republiky. V takto vymezené rovině se pohyboval i soudní přezkum, v němž krajský soud došel k závěru, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě řádných skutkových a právních závěrů, s čímž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Pro věc jsou zcela bez významu argumenty stěžovatele týkající se jeho údajného pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině, kterou však stěžovatel nikterak nekonkretizuje, a pro zastávání politických názorů. Podstatnou je skutečnost, že se stěžovatel v průběhu správního řízení pokusil o neoprávněný vstup na území jiného státu. Tento závěr dokládá „Úřední záznam“ ze dne 12. 4. 2002, č. j. SCPP-4-39/UL-16-01-2002, který je součástí správního spisu. Z něho vyplývá, že stěžovatel neoprávněně vstoupil na území Německa. Tento fakt stěžovatel ve svých vyjádřeních nikterak nezpochybnil. Tímto svým jednáním naplnil zákonnou dikci ust. § 25 písm. h) zákona o azylu, a proto bylo řízení o azylu zastaveno.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. 7. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu